

PORS Bladet

ORGAN FOR IDRETTSFORENINGEN PORS

Nr. 6

Juni 1949

4. årgang

HELSINGØR.

Den 3. febr. ble Pors innbudt til Helsingør Idrætsforenings 50 års jubileum, i tida 23. til 26. juni. Tilbudet var i og for seg ideelt, men det kolliderte dessverre med 1. runde. Vi hadde nærmest avskrevet reisen, men HIF's formann mente noe annet. Det ble skrevet til NFF, og 1.-rundekampen ble framskutt til den 21. I mellomtiden ble forberedelsene gjort, og deltakerne plukket ut. Vi hadde anledning til å ta med 20 som arrangøren skulle betale for i Danmark, mens reisen nedover måtte finansieres på annen måte.

Sportsutvalget tok ut følgende spillere:

Olaf Wefald, Thorbjørn Solstad, Olaf Skilbred, Ove Austad, Kaare Kristiansen, Trygve Kristiansen, Erling Olsen, Jonny Nilsen, Jeisen Gundersen, Sverre Halvorsen, Karl Skifjeld, Alf Mikkelsen, Leif Lindstad, Rolf Gunnerød, Gunnar Brynjulfsen, Mathias Thorstensen.

Fra sportsutvalget deltok Olaf Karlsen og Rolf Næss. Kaare Beckstrøm var valgt til reiseleder og Rolf Nygaard deltok fra styret. I tillegg til disse fulgte det med 12 turister som måtte betale alt sammen selv.

Etter knock outen den 21. var alle, tross nederlaget, i fin form når vi møtte med humøret på topp ved Metallverket kl. 4.30 om morgenen. Avreisen var så presis som den kunne være, og vi var i Horten før en liksom var kommet i gang. Nå ble det spådd at ingen ville bli syke på turen — og det holdt stikk. Fra Moss gikk det unna til Halden, og vi var om ikke lenge ved Holtet tollstasjon. Her måtte kuffertene opp og passene fram, men det gikk smertefritt. Det samme gjentok seg på den svenske siden av grensen — og nå begynte vi å ane hva Sverige hadde å by på.

I en butikk, 50 m fra tollstasjonen, bugnet det av varer, og det var ikke fa som ønsket seg litt av hvert av utvalget. Det ble med ønskene for de fleste, tror jeg. Vi fortsatte reisen med øket hastighet. Det var langt igjen. Etter 1½ times kjøring kom vi til Uddevalla som vi hadde tenkt å raste litt i. Vår utmerkede sjåfør, Arne Pedersen, foreslo at vi reiste direkte til Göteborg — det var bare 1½ times kjøring dit. Ja, ja, det fikk stå til, og på den etappen var timen usedvanlig lang. Vel ankommet staden, kunne vi bevege oss som vi ville i en snau time. De fleste benyttet anledningen til å bese seg, og heller vente med maten til en begynte kjøringen.

Göteborg imponerte i høy grad. I Göta-kanalen så vi seightseeingbåter med speaker som fortalte om alt hva passasjerene så og hørte. Utvalget i butikkene var som en drøm, hadde bare valutarestriksjoner og tullgrenser blitt opphevet for os. Tiden i Göteborg gikk så altfor fort, og vi hadde mange mil igjen til Helsingborg. Trass i punktering, ble det ikke så stor forsinkelse på denne etappen, og kl. 20,30 var vi vel fremme i den svenske overfartsby. Etter at tollen ble passert, gikk vi ombord og samtlige følte seg slitne etter den vel 60 mil lange bussturen. Forfriskninger måtte til, og vi satte foten på dansk jord med nye krefter. Her var det uvær. Tordenskrallene rullet, og regnet fosset som om alle sluser skulle være åpnet. Etter en tid kom vertenes formann, dyrlege Stub Nielsen. Vi tok plass i Kvikks buss, og ble her ønsket hjertelig velkommen til Helsingør. Vi ble fordelt på tre steder. De fleste skulle til Stau-ning-garden, andre til hotellene Skandia og

Hold an. Det smakte herlig med mat, og det ble ikke så sent *den* kvelden.

— Allerede torsdag gikk turen til København. Reisen dit var vidunderlig, og sjelden har vi sett maken til bebyggelse med idylliske beplantninger og havearrangementer. I København besø vi bl. a. slottet, og vi var så heldige å komme akkurat under vaktavløsningen. Avløsningsseremonien var enkel, men soldatens kledning var sikkert ikke endret på årtier. Zoologisk have var et kapittel for seg. For å få med seg det som er, trenger en nesten en hel dag. Vi hadde ikke mer enn en times tid etter serveringen, som våre danske verter sørget for. Vi måtte nemlig tilbake til Helsingør for å overvære turneringens første fotballkamp mellom arrangøren og Kvikk. (Dagen før var stevnet åpnet med internasjonal atletikkstevne.) Denne kampen ble vunnet av HIF med 2—1. Etterpå var det damegymnastikkoppvisning, fakkeltog, St. Hansbål og stor fest i Tennishallen. Denne hallen var flott, og verdig de 4 baner som lå på den andre siden av gaten. Eller kanskje en kan si at det var omvendt. I Tennishallen deltok bl. a. vår kjenning Carl Skomager. Dansen gikk lystig til Jungløw Hansens forsterkede orkester, og stemningen var på toppen. Fredagen ble for det meste nyttet til trening og trimming, og det var igrunnen noe ubeleilig med kampen St. Hansdagen. Det gikk, og etter kritikken å domme var innsatsen finfin. Etter at de to lands nasjonalsanger var spilt, tok kampen til for mindre enn to hundre tilskuere. Publikumsinteressen i Helsingør var visstnok meget dårlig, slik at en kan forstå HIF's store jubileumsutlodning med gevinster til over 2000 kr. Arrangøren hadde ordnet med telt på banen, og her servertes både øl og snaps i like stor utstrekning som i Tennishallen.

For å komme tilbake til kampen, så vet jo alle at vi tapte 2—0, men kritikken var så god etter denne kampen at vi finner å måtte gjengi enkelte bruddstykker:

«For Yndere af stilrent og godt Fodboldspil var det en Nydelse at overvære Kampen. Samtlige Spillere paa begge Hold stod paa et ret højt teknisk Stade, nogle af dem endda meget højt. Spillet foregik i langt højere Grad end normalt her i Landet i de senere Aar langs Jorden — det lignede det Spil, Albin Dahl lærte H.I.F.s Hold i Trediverne — Samspillet foregik mest ved korte Pasninger fra Mand til Mand, og alle var i uafbrudt Bevægelse, parat til at gribe ind, naar det var ønskeligt. Skortede det af og til lidt paa Præcision i Afleveringerne, kom det af et for

hurtigt Tempo; men alt i alt var det en behagelig Afveksling fra det i gamle Dannevang i Øjeblikket gængse «Herkules med Knald-Fodbold», som selv højt rangerende Hold ekcellerer i.

I Begyndelsen havde «Pors» flest Angreb; man lagde straks Mærke til venstre wing, Landsholdsspilleren Carl Skifjeld, der med sin glimrende Boldbehandling og store Behandling satte nuværende danske Landsboldspillere paa samme Plads, i Skygge; men ogsaa centerforward, Leif Lindstad, viste sig at være farlig, saa Halmstads Forsvar, der iøvrigt i Kampens Løb afslørede stor Sikkerhed, maatte være meget paapasseligt.

Et Drønsrud paa Overliggeren fra Leif Lindstad havde saaledes fortjent en bedre Skjæbne, og tre Gange til mod Kampens Slutning havde Nordmændene farligere Skud, dog uden Resultat.

Foruden Skifjeld og Lindstad vil der for «Pors»' Vedkommende være Grund til at fremhæve c. h., Sverre Halvorsen, og v. b., Olaf Skilbred; men Holdet havde iøvrigt ingen svage Punkter, ja, selv en Reserve, der kom ind i Stedet for h. i., Rolf Gunnerød, hævdede sig særdeles smukt.

I håndballkampen etter fotballmatchen fikk vi se det kjente mesterlaget *Ajax* spille mot HIF. Her ble resultatet 15—9, for *Ajax*, men en kan lett forstå det når en horer at dette laget har ikke mindre enn 6 spillere på det danske landslag. Den som overbeviste oss mest var målmannen. Han virket rett og slett fantastisk, og var rene sprellemann mellom stengene. En slik fighting spirit skal en lete lenge etter. Lordagen ble alle fremmede idrettsmenn mottatt av Helsingørs borgermester på rådhuset. Han ga en enkel mottagelse, og holdt etter serveringen en tale for idretten. Etterpå forklarte han om Helsingør som by, dens industri, handel og skipsfart. Likedan ble vi vist rundt i rådhuset, som var meget gammelt og pent. Utsikten over byen fra tårnet var finfin, og en kan forstå problemene med vannforsyningene her hvor en ikke kan ha oppsamlingsanlegg, samtidig som det ikke eksisterer høydeforskjell. Vannet var etter vår mening meget dårlig i byen, og det var samme utnyttelse av kloakkvannet her som i Paris. Dagen nyttet mange til innkjøp, en måtte jo bl. a. sørge for å få med noen matvarer om ikke annet. Videre skulle jo Pors spille den kampen som mange med rette anså som sikker: taper mot taper. Her nyttet Pors en helt annen lagsoppstilling en mot Halmstad, og det falt ganske heldig ut. Løper-

Under redaksjon av en komité.

Abonnement kr. 5,— pr. år.

Løssalg kr. 0,50 pr. stk.

rekken var mer målhungrig enn tidligere, og spillet var til sine tider flytende.

Under kampen kom marathonløperne inn. Danskenes mester gjennom mange år, Helsingør-kjøpmannen Henning Larsen, vant det 42 km lange løpet, og avsluttet med en ganske frisk spurt på oppløpssiden.

De to andre deltakere kom inn med passende mellomrum under Pors' målfest i annen omgang. Etter fotballkampen fortsatte håndballturneringen for damer, og en hadde inntrykk av at interessen for håndball var minst like stor som for fotball. Om aftenen var lederne for de fire deltagende klubbers fotballlag invitert til dyrlege Ax. Stub-Nielsens hjem. Fra Pors deltok Kaare Beckstrøm, Rolf Næss og Rolf Nygaard. I selskapet ble en servert nesten alt det som hjertet behager, og gjestefriheten var ubeskrivelig. Til aftensbordet utdelte Stub-Nielsen plaketter til gjestene, — sølv til lederne og bronse til de øvrige. Her var det taler av Stub Nielsen og den svenske leder, Vinge. Til kaffen hilste Kaare Beckstrøm fra Pors i en utmerket tale, og Kviks leder hadde også noe å komme med. Vinge holdt en kort og kontant tale, og før vi visste av det, var det på tide å komme til køys. Det kan dessuten meddeles at den svenske leder kom med et utmerket forslag til oss. Han var nemlig villig til å ordne en flott reise for vårt lag til Sverige — og svenskene skulle betale alt under reisen og oppholdet. Til gjengjeld måtte vi ordne en tilsvarende reise i Norge et annet år. Tilbudet var etter vår mening glimrende, og Vinge skulle komme tilbake til saken senere. Jeg tror at Halmstad er en meget bra forbindelse, og guttene ga det beste inntrykk. Søndagen nyttet de fleste til å bese seg i byen. Under vårt opphold der nede, holdt *Unesco* sin konferanse, og byen hadde mange gjester. De fleste av våre benyttet anledningen til å beseke det flotte slott Kronborg. Her ble dessuten skuespillet Hamlet oppført i friluft i de mest naturtro omgivelser. Kronborg slott ble grunnlagt, om en kan si det slik — av Erik av Pommern, omkring 1425. Huset ble påbygd av Frederik den II i 1574. I 1577 fikk det sitt navn, og i 1585 var det praktfulle renessanseslott ferdig. Det har en vakker beliggenhet med nydelig oversyn til Sverige, og

selve slottet var også en mektig borg med store befestningsanlegg. Finalen i turneringens fotballkamper ble spilt kl. 14, og her seiret HIF under stor jubel, med 4—1, i en usedvanlig hard kamp. Seiren var populær, og det var hyggelig at arrangøren fikk det første napp i pokalen som må vinnes 5 ganger. Senere fortsatte håndballkampene, og kl. 18 var det fellesspising for samtlige deltakere i Tennishallen. Stub-Nielsen ønsket velkommen, og Kviks leder overrakte noen bøker og et mindre fat. Svenskene forærte jubilanten en tallerken, og Pors overleverte et nydelig porselensfat ved Kaare Beckstrøm, + 20 Pors-merker.

Samtlige deltakere fikk sin jubileumsnål med HIF's merke, påskrevet 1899—1949. Direktør Erntgård, som sammen med direktør Christensen og borgermester Schytz utgjorde jubileumsstevnets presidium, ble overrakt nålen. Den kjente danske landsholdsspiller Ernst Nilsson, fikk sin, det samme gjorde HIF's utrettelige Pedersen m. m. fl. Pokalen ble overrakt HIF's kaptein under stor jubel. Festen fortsatte til langt ut i de små timer, og festlighetene var over. Vi tok avskjed med våre venner, og kl. 10 tok vi ferjen over til Helsingborg. Stub-Nielsen var møtt frem ved avreisen og vi sang Porsgrunnssangen. Hjemturen ble delt i over to dager. Mandagen reiste vi til Bakkes pensjonat utenfor Halden, forøvrig et nydelig sted. Tirsdagen reiste vi videre kl. 10,30 og var vel hjemme i Porsgrunn ved firs—halfems-tiden som Stubben så treffende sa. Vi tok Porse-ropet som takk til sjåføren og for samværet. Vi var alle enige om at turen hadde vært fin-fin, og alle var mange, mange minner rikere. Alt var godt så bra som en kunne håpe, og den største æren for det må vi ubetinget gi vår utmerkede reiseleder, Kaare Beckstrøm.

En av de tyve.

Utenbys abonnenter

får en siste frist med betalingen av kontingenten til 15. aug. Etter denne dato er det «jamnt» slutt med tålmodigheten vår.

Pengene kan sendes pr. *postanvisning* til adr.: *Tormogt. 29, Porsgrunn.*

HALVDAN REALFSEN

er blitt utfordret av Aksel Fjeld til å skrive idrettsminnet i neste nr.

Der vi var.

Ja, som nevnt i siste nr. av bladet så er det ikke lenger elite. Vi er havnet i den mer normale 1. div., hvor konkurransen øyensynlig er skarp. Etter resultatene å dømme blir det ingen dans på roser å komme opp igjen til det mer eksklusive selskap i hovedserien. Borgs sjanse gikk jo i fløyten, så det blir altså bare Storm som kan få hit toppslag. Og der kommer en nok til å merke publikumsinnrykket etter Pors' frafall. En repr. i hovedserien fra Grenland er for lite, og det bør lykkes for et av kretsens lag å spille seg opp der. Når skal Grenlandsfotballen få sin renessanse, skrev Fodstad i Aftenposten. Et slikt spørsmål er naturligvis vanskelig å svare på, men en ting er sikkert: Grenlandsklubbene blir undervurdert. Vi er ikke så absolutt elendige her borte at en må regne kretsen som noe helt utenfor det alminnelige. Det skal ikke forundre noen, tror jeg, om fotballen her tilsynelatende får et nytt oppsving fra høsten av. Ikke slik å forstå at spillet blir bedre, men resultatene kommer muligens til å virke flatterende i den nye serien. Grunnene til det kan være mange. Urædd f. eks. kommer uten tvil til å lage det blant de nye gutta. En målfest her og der kommer sikkert til å skape en mer bombesikker tro på at nå er laget i trim igjen, nå er vi kommet over dødperioden. Pors bør heller ikke være for snau av seg, og noen gevinster bør det naturligvis bli. Odd kommer muligens til å få sveis på laget igjen, og se da, ja da har vi straks hele Pressa bak påstanden om at nå kommer Grenland, nå er det på full fart framover. Her har vi landslagskandidater i fleng osv. Nei, vi må se forholdene som de er. Det går ikke an å trekke noen konklusjoner etter de kampene som serveres utenom hovedserien, i hvertfall må de være krydret med modifikasjoner. Pors er de første til å hevde at det å spille i hovedserien ikke er noen dans på roser. Dertil er kampprogrammet strengt, og det setter meget store krav til den enkelte spillers fysikk og vilje til å gå inn for laget. Det spørs forresten om ikke disse kravene er altfor store. Det er ikke til å unngå at den krever vel meget av spillernes fritid, og hva verre er av arbeidstiden. Det blir sagt at fotballen ikke bare er lek lenger, det er ramme alvor. Er vi ikke da kommet litt langt på jordet? Det blir ikke bare godt av det, og ingen kan vel heller kalle seg renskårne amatører som lever på klubbens dag-

penger for sine fravær under reiser. La det bli enten eller: amatør fotball eller profesjonisme. Som amatører tror jeg uten tvil at vi her borte i Grenland vil gjøre det, men i den store galoppen kan vi ikke holde oss i lengden. Det går en tid, mener

f. d.

Fullstendig enig

er vi med Alf Jacobsen i hans inserat i Telemark Arbeiderblad, hvor han påtaler den uvanen enkelte medlemmer har ved å ile til dagspressen med forslag til lagsoppstilling. Den slags hører bare hjemme innen foreningen (f. eks. i «Pors»-bladet, hvor vi skulle ha sørget for at det ikke kom videre) og vi hoper derfor at vi for ettertiden kommer til å bli forskånet for gjentagelser! Nei, la meningene komme til uttrykk innenfor våre egne vegger. Som kjent er medlemsbladet vårt et forum for det frie ord! Det er *der* vi skal diskutere våre problemer.

Sesongen hittentil.

Hovedserien er ferdigspilt, og Pors må ned. Har vi så grunn til å være fornøyd? De fleste vil svare nei. Da vi startet sesongen tok vi peiling på fortsatt plass i hovedserien, og jeg er sikker på at i hvert fall de eldre spillerne var innforstått med det. Det lakker jo mot slutten av deres karriere, og med en trygg plass i hovedserien, kunne de med heder overlate plassen sin til den yngre garde.

Hva kan så gjøres for å overvinne dette tilbakesmell?

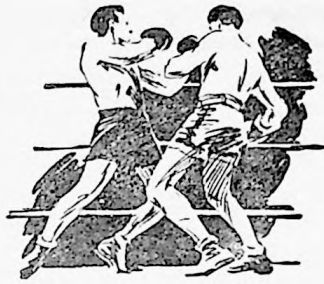
Alle vet jo at hindringene som stoppet oss for videre deltagelse i hovedserien, var også et svakt posisjonsspill, når vi møtte disse kraftspillende og harde lagene.

Men til dette vil jeg svare, at de aller fleste spillere på laget har meget god ballbehandling, men allikevel hjelper dette lite, hvis ikke den gode ballbehandling fullt ut kan nyttes til fordel for laget. Posisjonsspillet er ikke som det skal være. Og her ligger feilen på Pors' lag og her finnes årsaken til at vi ikke klarte å holde oss i hovedserien. Det spilles ikke i lukene og pasningene blir som oftest feil levert. Det er lenge siden pasningen ble betegnet som ideell bare den ble levert rett på en medspiller slik at denne ikke behøvde å anstrenge seg for å få tak i ballen.

Pasningen som jeg kjenner til, etter den lærdom jeg høstet erfaring for i de 3 årene jeg var i Lisleby, Østfold, og studerte deres treningsprogram, var at pasningen skal le-

Fortsatt side 8 -

For eller mot Knock out i boksing.

«Anti-knockout-linjen bør brytes» sier en av våre olympia-boksere i et intervju, etter han kom tilbake fra London med nye impulser fra den olympiske bokseturnering. Der var det etter hva vi har forstått den kontinentale stilen, tempo og infighting som preget oppgjørene, og de som behersket dette best, gikk seierrikt ut av kampene, som regel med k.o.-seier. Den engelske stilen med stadig utpointing av motstanderen så en nesten ikke.

En bokser som søker en hurtig avgjørelse i Norge, blir ofte upopulær. I utlandet blir som regel den beste knockouteren publikumsyndning. Skal vi si at nordmennene er mer bløtaktige av seg? Svaret er heller det, at vi vil se nevefekting hvor hvert enkelt støt skal virke på avgjørelsen framfor at et eneste slag kunne avgjøre en kamp.

Selv om en k.o. som regel ikke har noen skadelig virkning, skal alle vi som forsvarer boksingen være oppmerksom på at det er nettopp dette punktet — knockouten — som blir nyttet som hovedargument av baktalerne av denne fine idrettsgren. Det er ganske naturlig at en som ikke har satt seg nærmere inn i boksereglene, og for første gang overværer en boksekamp, vil bli forferdet når han ser den ene av utøverne synke sammen for et reelt k.o.-slag.

Den britiske Europamester i weltervekt, «Ryan», fikk reprimande av sitt forbund for i en landskamp ikke å ha slått sinn mann ut. Han var helt overlegen i kampen, og kunne når som helst gitt sin motstander nådestøtet. Og vi som alltid har satt engelskmennene som forbillede når det gjaldt «The noble art».

I en ordinær kamp ville han neppe bli klandret for dette. Av dette kan vi slutte at i internasjonale oppgjør rår andre regler for gentlemanlike opptreden. Da er det seier for enhver pris uten tanke på utøverens innstilling til hva han mener med sportsmannship.

I verdensmesterskapskampen i mellomvekt mellom Marcel Cerdan og Tony Zale ble det anvendt en ny regel som vakte stor motstand

fra flere hold. Det var den såkalte 8-tellingsregel hvor kampløperen — i tilfelle knock down og bokseren kommer opp før det er tallet til 8 — holder bokseren som slo knock down'en i nøytralt hjørne til det er tallet til 8. Denne regel er blitt foreslått som en delvis forholdsregel mot dødsfall i ringen.

Det er sikkert riktig — og et nødvendig skritt som forhåpentlig fører til flere sikrings-tillak. Det er bare så merkelig at det er i profboksing det er innført, og ikke for amatørerne.

W. L.

Idrettsminne nr. 7:

Landskamp i Stockholm.

Det er mange idrettsminner jeg har fra den tid jeg var med både som aktiv skiløper og fotballspiller, og som gjerne kunne komme på prent, men når det bare er snakk om ett, ja da blir det straks vanskelig. Det er kanskje grunnen til at Thorleif ikke har etterkommet red.s anmodning.

Det er to minner jeg har, som begge kjemper om spalteplass denne gang. Det ene er da vi greidde oss i kvalifikasjonskampen mot Skiens Ballkl. i 1927, hvor der ble scoret tre mål på ett minutt, og det annet er da jeg første gang ble uttatt til å spille på det første norske B-landslag som skulle til Stockholm i 1929.

Jeg velger dette siste, fordi jeg i den kampen kom til å stå overfor en spiller av verdensformat.

Vi oppet oss det året, det var vel første gang vi var i fjerde runde. Vi slo lag som Selbak, som da var et av de ledende lag i Østfold, og Larvik Turn. Vi var ganske gode, og det var et par av oss som store U.K. gjerne ville titte litt nærmere på. Og selveste formannen, Ragnvald Smevik, dømte Selbak—Pors i Porsgrunn.

Etter de kampene om høsten ble jeg da uttatt, og skulle altså få spille på den berømte Stockholm Stadion. Bare det var veldig spennende. Laget vårt var godt på papiret, og da vi hadde selveste «Gervern», Alf Simonsen med, nærer vi ingen bekymringer.

Vi kjente da ikke til den svenske oppstilling. Men da den ble kjent, sviktet både det ene og annet. Svenskene selv regnet dette laget for bedre enn det som skulle være A-lag i Oslo. Den rekken vi fikk mot oss talte spillere som Jompa Nilson, Keller, Carl Erik Holmberg,

Ville Engdal og sist hele Sveriges Sven Rydell. Den siste ble i Olympiaden 1928 regnet som turneringens beste spiller, og var på den tid vel Nordens balljonglør og skytter framfor noen. Ett er ihvertfall sikkert, at da det svenske laget ble kjent, falt våre aksjer betraktelig.

Det kunne være meget å fortelle fra denne min første tur med de store gutta, men det vil føre for langt. Jeg skal nevne at det store Stockholm-stadion ikke kunne ta imot alle de som ville inn og se de blå-gule trille ball i hatt. Det var tredve tusen innenfor portene, det er noen hundre mer enn det er plass for, og utenfor var det samlet fem tusen, som intet fikk se. Dette er rekord for B-landskamper.

Før og under oppholdet i garderoben hadde jeg følelsen av at magen ville både opp og ned, men da vi entret heksegryten som Stadion ofte ble og blir kalt, var all nervøsitet vekk, og det ble omtrent som å spille på Vessia.

Det varte heldigvis ikke mange sekundene før jeg fikk tak i den første ball. Jeg ble sån passe varm etterhvert, og det gikk svært godt. Sverige scoret riktignok ett mål i første omgang, men jeg kunne ikke hindre det. De var meget bedre enn oss, selv om jeg hadde inntrykk av at de ikke spilte over evne.

Annen omgang var såvidt begynt da vi utlignet, og da ble det andre boller, også for meg. Et av de skudd som da ble avfyrt av Sven Rydell er noe av det hardeste jeg har sett. Jeg skrev sett, det er kanskje ikke riktig; men da det mot alles formodning ikke ble mål, må jeg fortelle hvorledes det gikk til: En pasning til Jompa Nilson på ytre høyre, som alle trodde ville gå over dømlinjen, nådde denne raske ving, slengte en flat ball inn i center, hvor den omtalte Sven i god fart tok ballen på sparket og — — —, jeg kjente noe sviende i min venstre vrist, og fikk like etter se ballen dale ned ved midtstreken. Det måtte vært hardt. Sverige øket til to omsider, uten at vi kunne noe for det. Sveriges tredje scoring var dagens flotteste. Sven Rydell mottok ballen i god posisjon godt og vel utenfor 16 m. Han fikk tid til å stille litt med ballen, så seg godt føre som en god spiller alltid gjør — smelt'en inn helt oppe i vinkelen. Så rolig og elegant — så flott og velplasert var dette skudd, at en hadde bare å gi seg over. Jeg hadde sett Rydell en gang tidligere og visste hva det bodde i den karen; men å stå ansikt til ansikt med en slik spiller, og skal forsøke å hindre scoring av en sånn gudbenådet ballvirtuos og strateg og skytter, kan bli en delt

fornøyelse, og da kanskje spiller en keeper ofte en statist's rolle.

Vi tapte kampen 3—1, siden er det ofte blitt nederlag for svenskene, selv om de har stilt opp uten en Sven Rydell, en Jompa Nilson.

Jeg hadde fått spille mot og fått føle en stor-spillers skudd. Jeg skulle ønske at vare yngre spillere i dag kunne fått sett ham. Han har vært svenskespillernes store forbilde i mange år, det er ikke så rart at Sverige og svenskene slår hvem som helst. England iberignet. — Jeg sikret meg hans navnetrekk — jeg har det ennu.

Aksel Fjeld.

Fotballdommere.

Vi trenger fotballdommere, det er en skrikende mangel på dem, og vi vil så sterkt som mulig anbefale at spillere som har lagt opp eller som har tid til det, også går inn for å bli dommere. Det er klart at dyktige dommere er noe vi alle er tjent med, og vi bør stille opp med en 8—10 aspiranter hvert år. Meld dere på som dommeraspiranter! Det er bare å gi sekretæren beskjed, eller henvend dere til Olav Kristoffersen, så ordner de resten, det kunne også være en tanke, Olav K., at du setter i gang et lite kursus, for eksempel en kveld i uka, i brakka. Jeg er sikker på du vil rive mange interesserte med deg, og du gjør et kjempeløft for avskaffing av dommerpresset.

W. L.

Analyse av prøvelandskampen.

Undertegnede var veldig spent på utfallet av A-B-kampen i Oslo, da både Kalle og Jeisen var med. Heldigvis har vi en brukbar Radio, på arbeide, og jeg satte den straks opp for å høre om våre gutter hadde gjort en god innsats.

For Jeisens vedkommende har han jo funnet nåde for Norges U.K. flere ganger, mens Kalle derimot har ikke fått det til å klaffe, såvidt meg bekjent, de 2 gangene han har vært prøvet. Kalle var jo som bekjent ikke engang tatt ut som reserve, og det er jo nokså lett forståelig, da Kalle har vært litt ut av det i den senere tid. Hva årsaken har

vært, er det vel bare han selv som kan gi en tilfredsstillende forklaring på. Jeg satt spent og ventet på analysen, håpet det beste, men fryktet det verste. Speakeren kom og forkynte: B-laget slo A-laget 4—1. Ytre venstre på B-laget, Karl Skifjeld fra Pors, var meget god, ingen andre på B-laget ble nevnt, og sant å si, det varmet meg så sjelelig, at det var ikke fritt for at jeg hadde det største bry med å få svelget en klump i halsen. Så forkynte speakeren igjen: også halfrekken på A-laget, Jeisen, Svendsen og Olsen, spilte godt. Det gledet meg også meget, men før kampen var det en ting som jeg var redd for, det var at Jeisen kunne velte alt for Kalle, eller omvendt. Da Jeisen var satt opp som høyre half, så var det jo uunngåelig at de ikke skulle få noen trefninger sammen.

Jeg tror også, Jeisen, at det var årsaken til at du ble flyttet over til venstresiden, og ære være U.K. for det. De hadde nok sin gode mening med den forflytningen, for selv om det var en uvant plass for deg (og som et gammel Pors-medlem, nu bosatt i Oslo, sa) var du tilboelig til å trekke over til høyre; så jeg tror at U.K. og Landslaget har deg i kikkerten allikevel, mot disse sydlendinger, som nå skal tilpers, og som er i besiddelse av et enormt temperament. Din kondisjon skulle komme til sin rett der, og blir du ikke uttatt, så vet vi ihvertfall at du er den første til å bekjenne: jeg er ikke god nok, men må overlate plassen til en som er bedre — men så lenge der er figthegnist og et overveld med energi og interesse, så kommer nok sjansen igjen.

Men tilbake til kritikken i avisene, så var alle skjont enige om at Kalle overrasket totalt. Det var en avis og en skribent, hvem, husker jeg ikke, som forsøkte å neddyse Kalles innsats. Kalle hadde en altfor svak back imot seg. — Dette er en journalistisk bedømmelse på en ærlig idrettsmanns innsats, så fri og bevare meg, da har Thorleif Schjelderup evig rett i sine uttalelser om sportsjournalistene. Nei, man må se de nøkterne fakta i øynene, og tvinge fram den sannhet, at Karl Skifjeld overrasket ikke bare U.K., men også sine sportskamerater i Idrettsforeningen Pors. Overrasket er kanskje et overdrevent ord på oss herhjemme. Vi kjenner ham jo, og vi vet han kan lave det utrolige, bare med litt flaks på siden. Dette siste har vært Kalles skyggeside på de foregående kamper i Oslo, som han er uttatt til. Når vendingen altså kom nå til det bedre for ham, så viste han at han har tatt lærdom av sine foregående kamper, samt

hadde for en gangs skyld en begavet spiller bak seg (Lærum) som ganske sikkert kjenner kalles styrke som ytreløper, og det skal ikke overraske meg at den samme oppstilling på venstresiden blir aktuell på den kommende landskamp.

Til slutt vil jeg nevne det er trist at Pors må spille i 1. divisjon igjen, men det er også en ikke så liten glede ved det, at man slipper å lese de dårlige sitater av Thv. E. J. angående Pors'ernes innsats i Hovedserien. — Men la Thv. E. J. og Sportsmannen klamre seg til marinebyen og Ørn, Horten; men komplimenter har jeg i overflod til Sportsmannens C.—M. og H.—n. og Øir. Til Sportsmannens redaksjon vil jeg si: Stryk Nytt fra Skiensfjorden — det er Grenland det heter.

Ettertrykk forbudt.

W. L.

Vi var uheldige

i siste nr. med et uskyldig forsøk på å røpe identiteten til en anonym innsender. Det gjelder stykket «Spørsmål og Svar», undertegnet med merket «Radi». Meget ubetenksomt tok vi inn stykket, uten selv å vite hvem som skjulte seg bak merket; men da vi hadde en til sannsynlighet grensende visshet om hvem vedkommende var, tok vi altså risiken, og — gikk i vannet! Det verste var imidlertid at det i vårt svar hadde sneket seg inn en infernalsk trykkfeil som gjorde at vårt forsøk på avsløring fløt bort i det store intet. Det sto nemlig at vi hadde inntrykk av at vedkommende ikke manglet annet enn evnen. Vi vil påstå at den vi trodde det var, har både evne og vilje (hvis ikke det hadde vært tilfelle, ville vi selvfølgelig ikke ha skrevet som vi gjorde. Men det med evnen var altså trykkfeil-djevelens verk. Det skulle altså stått at «Radi» ikke manglet annet enn «evnen» —

Av skade blir man klok, men ikke rik, heter det, og for ettertiden kommer vi til strengt å håndheve at de som skriver under merke, samtidig oppgir navnet sitt!

En vane?

I kampen mot Herkules ble det scoret to mål på oss i de første 10 minuttene. Mot Storm gjentok det samme seg. Den slags må laget legge seg av med, for slike vaner er uvaner!

Mon tro

om ikke Aksel Fjeld bør ta seg permisjon fra skigruppa en stund utover nå, og i stedet ofre seg endel for fotball-spillerne igjen? Noe Norgesmesterskap på ski ble det jo ikke i denne omgang, så Aksel skulle ha anledning til i alle fall å ta seg av A-laget om ikke mer enn en time eller to pr. uke. Det beste er bestandig godt nok, og i dette tilfelle mener jeg at Aksel er det beste. Med sin innsikt og erfaring tror jeg absolutt at han kunne få det til å gli den rette veien igjen, slik at de resultatene vi har ventet på temmelig lenge nå, kunne bli til virkelighet. Jeg vil si det så sterkt at når vi har en slik kapasitet som Aksel, så er det dårlig økonomi, ja rent ut sagt sløsing, ikke å benytte oss av ham, og at han ikke har glemt sine gamle kunster, tror jeg vi kan være sikre på. Derfor: la A-laget nyte godt av Aksels instruksjon. Han tar sikkert et tak, hvis han blir spurt.

Nolo.

Karl Skifjeld.

Karl Skifjeld fortsatte suksessen fra prøve-landskampen og hadde en meget lovende debut mot Jugoslavia. Vi som fulgte matchen gjennom radio, fikk inntrykk av at han spilte slik vi vet han kan, og også i pressen fikk han god omtale. I annen omgang hadde han også et overraskende langskudd som ifølge Kirkvåg i kringkastingen var farlig nok. Neste gang blir det scoring, «Kalle»! —

Mens vi er inne på det å score, så var det jo «Kalle» som forserte forsvaret og nettet i den bedrøvelige forestillingen mot Stag, men stort sett er det altfor sjelden at han setter ballen i maskene. Det samme er jo tilfelle med de andre i løpperrekka også, men når vi trekker frem Kalle her, så er det fordi vi mener at han har spesielle forutsetninger for å kunne gjøre dette med scoringer. Han er hurtig, og skyter godt, og framfor alt, han kan skyte overraskende!

Mange lag har det som kalles matchvinnere, og intet ville være mer naturlig enn at «Kalle» ble match-vinneren for «Pors». Blant mye annet trenger laget også en slik en, og vi tror altså at «Kalle» er mannen her framfor noen annen. Et spørsmål er det forresten om ikke «Kalle» kunne gjøre det enda noen streker bedre, hvis han med sin store hurtighet ikke var fullt så «hurtig»? —

— Sesongen hittil. Fortsatt fra side 4.

veres slik at den har en fordel, den skal gis med blikk for neste trekk, og da behøvde den ikke alltid å gå rett på medspiller, nei heller tvert imot. Dette skal ikke være noen instruksjonsartikkel, det foler jeg meg ikke kompetent til, men bare nevne at en pasning skal gå på motsatt side av den spiller som dekker opp. (På dette trente de i Østfold, treningskveld på treningskveld. A-lagets løpperrekke mot A-lagets forsvar, inntil de var så sikre, at de måtte lære det enten de ville eller ikke.) Derved får du pasningen til å gå mest mulig rett fram, medspilleren får hva vi kaller flyng start og vedkommende som dekker opp, har vanskeligheter for å snappe opp ballen idet han får denne på standfotsiden (altså på siden av den fot han har tyngden på). Bare prøv under trening så skal dere se at det stemmer.

En enkelt korrekt pasning kan jo bli avgjørende for resultatet i en kamp, så en må forstå hvor viktig det er at den blir spilt korrekt. Tenk bare på pasningen fra indrettil ytreløper bak backen. Ved riktig oppfatelse av ytreloperen, er det som regel 100 prosent sikker scoringssjanse, men hvor ofte ser vi det under Pors' kamper. Tren på dette. Jeg tror ganske sikkert Leif og Kalle og Jeisen forstår dette med pasningen, men det må utøves i praksis, ikke bare en treningskveld, men for hver treningskveld, og jeg er ganske sikker på, at når dette blir innøvd, så vil 8 a 10 pasninger gå korrekt, og Pors vil lede igjen i målaverage. Og til målmannen vil jeg si: stå aldri stille i mål og vent på skudd, søk kontakt med dine backer, diriger dem slik at du har oversikt over motspillerens neste trekk, så vil du snart erfare at din oppfatningsevne av plasingen vil glede deg i 99 av 100 skudd.

Utspillene dine fra mål skal gå tvers av banen, aldri til midten, ved cornere skal du aldri forsøke å gripe ballen i klypa, du er som regel altfor hårdt trent, men fist dem til motsatt side, du aner ikke hvor lett det er, bare en liten touch med pekefingeren, så får du den til å havne helt opp til siden for midtbane-halvdelen; men da må du passe på å treffe ballen i skrå vinkel og med tilbakeslag til motsatt side med hånden. Som regel går ballen da ut over sidelinjen, høyt oppe på banehalvdelen. Goalen som ble scoret på corner under Vikingkampen, burde vært et lett bytte for deg, hadde du øvet deg på fisting av cornere. Så tren på dette, Solstad og Wefald, det er lettere enn dere aner, men

Vi er bryssomme med laget.

Det er ikke alltid så hyggelig å være U.k. for et fotballag. Vanskelig er det når det mangler spillere, og vanskelig er det også når det er mange å velge imellom. Foran Viking-kampen i Stavanger var det 3 som meldte forfall. Erling hadde strekk i lysken, Leif hadde trouble med ryggen, og 1 time, sier og skriver en time før avreisen, kom det tilbud fra Øvind: «vondt i benet.» Han var dog ikke verre enn at han allerede dagen etter brukte benet som aldri før under treningen på Stadion.

Er dette riktig? Nei, —!

Tross skade sa Erling seg villig til å spille i Stavanger. U.k. godtok det. Er det riktig? Nei! Hvorledes går han i dag? og hvem har ansvaret for det? Når det ikke sto noe på spill, hvorfor da ikke bruke våre unge? Jeg vet at det i dag går flere som venter på sin store sjanse: å spille på A-laget. Men hva gjør U.k.? Jo, de setter inn de gamle, tross skader. Er det dem vi skal bygge på i fremtiden? To mann fikk sjansen i Stavanger, og de kom hederlig fra det. Den ene får fortsatt spille, mens den mest positive av dem setter de utenfor!

Hva bygger U.k. på nå foran rundene? Jo, de gamle, ingen kan erstatte dem! Våre unge, lovende rekrutter undervurderer de. De gamle får være med, selv om de spiller aldri så svakt, bare navnet gjør seg på laget. Se bare selv! Sverre beviste sin likegyldighet mot Viking her i Porsgrunn, og U. k. setter ham ut av laget, men for allikevel å gi ham en honnor, setter de ham opp som reserve. Det smaker ganske sterkt av favorisering. De kan altså ikke unnvære ham helt, Sverre er det ingen som kan erstatte. Ja, Sverre har spilt store kamper for «Pors», og han kan, hvis han vil, men vi har lov til å vente av ham at han skal være en betryggende skanse og ikke vise sine idrettskamerater og tilskuere så iøynefallende en likegyldighet som han la for dagen under Viking-kampen. Og også denne klovnaktige opptreden ved rett og slett å holde narr av målmannen ved straffe-sparket, hevner seg, og setter både deg selv og laget i et dårlig lys. Og som du fikk erfare, det var en ganske

pass på å være bevegelig i mål, hvis dere blir dekt opp av en motspiller, stå ikke stille. Så håper jeg at jeg ikke får for mye motbør med denne artikkel, da det tross alt er litt av en kjennsgjerning i den. Lykke til. God ferie.

W. L.

lett oppgave for Torgersen å avverge skuddet ditt. Jeg selv med min lille erfaring i forhold til Torgersen, sto bak målet og markerte med én gang: der kommer skuddet. Med din ubeherskede markering til Torgersen så er jeg fristet til å si at du saboterte straffesparket. Vel, Sverre og U.k., dette er ikke ment som noen grov kritikk, men at dere i U.k., som har ansvaret for laget, finner fram til den beste spiller på rette plass. For disse som er blitt satt inn, har det vært en utakknemlig oppgave uten samtrening med laget tidligere. Det har jo vært en ganske forskrekkende vane dette å sjalte ut spilleren etter en prøvekamp, hvis han ikke har innfridd forventningene. Det er ikke lett, det vet alle som har vært i samme situasjon, og de har heller ikke klart det helt tilfredsstillende. Engang iblant har det klaffet — og bare det syns jeg er storartet. Ingen av dem har rutinen i kamper for et stort publikum, og det er ikke så lett å finne lagmelodien på kommando. Jeg synes de har klart oppgavene heller bedre enn en kunne forde, og med spesialtrening blir de gode spillere.

Heldigvis har Ove utviklet seg mer og mer i rett lei, og etterhvert har han begynt å invitere til det siksakspill vi gjerne vil se, og vi kan godt være enige om at han har klart å fylle et stort tomrom hva halfback-plass angår. Han har vist de lekreste detaljer i ballbehandling og glir lett fram, men han starter for seint og har tilbøyeligheter til å takle urent (resultat: frispark). Derfor må han — i større grad enn andre — unngå å stå på banen. Det er lettere å starte på ballen når en er i bevegelse. Skuddene hans kan også være gode og han kan kunsten å slå ballen nedover, hvis han har tid til det. Men hvorfor, Ove, ikke trene på det letteste: å «ligge på skuddet?» Gjør det, Ove! Sverre er blitt behandlet før.

«Jeisen» er en flying comet som half-back og det må være vanskelig å spille bak ham som back, når ikke backen forstår å trekke. Det er jo så at «Jeisen» rekker alt, han har stor radius og sin styrke i utholdenhet, men backen blir vandrende i ingenmannsland, hvis han som nevnt ikke forstår å trekke. Hvis han forsto det, ville det være en behagelig oppgave å spille bak ham.

«Knabbe» har igrunnen gledet oss meget. Han er på god vei til å bli en god ytreving, men også han er for startsen. Og «Knabbe», prøv å stopp ballen uten å ta dette steg tilbake hver gang du skal sentre eller passe. Kan du få rettet på disse 2 feil, blir du 100 % effektiv.

Porsgrunds Ørebank

AKSJESELSKAP

Opprettet 1899

Mottar innskudd. Disk. vekslar og vekselobl.

Aksjekapital kr. 120.000,00

Gunnar har nå hatt 2 store og harde kamper. I siste Viking-kampen ble du før treg (nervøsiteten kanskje) i og med at du hadde en utrimmet Øivind ved siden av deg, men du er herlig i tacklingen. Der har du ikke din likemann, men forsøk å ta det litt mer med ro. Du har også et godt skudd og med litt mer samtrening burde du komme for fullt, til glede for laget. «Gi deg ikke, Gunnar!» Øivind har vært (unnskyld uttrykket) et trist kapittel i det senere. Fjorårsformen er det langt igjen til, og U.k. burde spart deg for videre deltakelse på A-laget. Det er ikke nok at du selv og U.k. tror du kommer. Legg deg i kraftig trening og spill på B-laget inntil du selv føler deg kompetent, og forsøk å legg vekk denne uvanen din med føring og dribling, så kanskje formen er der til rundene begynner. — Det var 2 mann som overrasket meg på siste kamp mot Storms B-lag. Gokken (Alias Rolf Olsen) viste takter som få. Han er den typiske forsvarsspiller med harde tacklinger, ganske god på hodet og med adresse på ballene. Fortsett, Gokken, du er ivrig som få og du blir en verdig back, som du kan overta etter Erling, for han må vel engang føle seg for gammel, han også. Forresten, hvem vet, om han ikke tar luven fra hvem som helst til neste år også. Spiller nr. 2. var Ragnar Bjåland. Han har teft av spillet og med et herlig tilslag på ballen. Bare synd at han hopper unna tacklingene, men forhåpentlig kommer kraften der også engang med fynd og klem, og nervøsiteten for å bli skadet ved harde tacklinger, er borte. Bare tren iherdig, Ragnar, sjansen er der som aldri før, og lykke til!

Så har vi stor-strategen gjennom årene. Leif har igrunnen skuffet oss når en tenker på skyteferdigheten hans. Den skulle jo være i orden, men har ikke vært det. Personlig tror jeg at årsaken til hans relativt svake skudd er at han binder seg altfor meget. Han vet han har et uvanlig godt skudd, og er redd

for at det skal bli dårlig. Så binder han seg, og det blir darligere enn ønsket. Stemmer det, Leif?

Og til slutt trollmannen «Kalle». Han klarer jobben sin, selv om han har vært litt ut av det i de siste kampene på klubb-laget. Det kan nok stemme, han har alt vist det ved sitt glimrende spill på Bisket under prøvelandskampen. Men, «Kalle», jeg er sikker på at det er vanskeligere å spille ytre-loper, virkelig godt ytre-loper, enn det du har spilt i de siste 2 kampene mot Viking. «Kalle» er født som ytreløper, alle hans beste egenskaper tyder på det. Han er mannen som kan gjøre tingen på egen hånd, men da må han ikke være fortrengt, og det blir han gjerne når han skal avansere seg fram som centerforward eller indre-løper. Nei, «Kalle» bør spille ytreløper, til hans eget og lagets beste.

De tre i indre skanse, målmannen og backene, skal jeg komme tilbake til i en annen artikkel. Jeg har ros og ris til dem også. Her er det ingen unntagelse; enhver idrettsmann må tåle kritikk. Hvis ikke, så pakk idretts-tøyet og si farvel til fotballen.

Ja, dette ble en lang artikkel. Hadde jeg ant det, så tror jeg at jeg ville betenkt meg på å begynne med den, men når jeg allikevel har fullført den, med blomster og brennbare nesler (ja, mest det siste), så håper jeg at noe positivt vil komme ut av den, til beste for kameratskapet og Idrettsforeningen «Pors», samt ikke å forglemme U.k.

Så vil jeg takke for denne gang, og er det noen som har tiltenkt denne artikkel et svar, så ville nok dette være en glede for redaksjonen, for denne har til dags dato ikke mottatt ett eneste frivillig innlegg, og det synes jeg er flaut til å være «Pors» og bladets mange interesserte lesere.

Anonym.

Ettertrykk forbudt.

porsgrunn porselen

elektrisk brent
90 % norsk

Velsmakende og næringsrik

Orion kjem. Renseri & Farveri

Rensriet: Tollbodgt. 21.

Tlf. 585.

Filial: Stangsgt. — Tlf. 758.

Parkrestauranten A.S
PORSGRUNN

PORSGRUNN KINO

PORSGRUND METALVERK A.S

«Ekko»

er stedet —
når det gjelder

FRUKT- OG TOBAKKSVARER Ukeblader
Pakke-ekspedisjon. Telefonbox nr. 654.

Komm. for Norsk Tipping A/S

*Sinar Halvorsen,
Tørmogt. 12*

Vestsidens Skotøyforretning A.s

Torvet
V. Porsgrunn.
Telefon 441.

H. OLSEN V. PORSGRUNN
TELF. 488.

MANUFAKTUR — GARN — TRICOTASJE
KJOLER — KAPER
Sengeutstyr — Herreekvipering — Arbeidstøler.

Porsgrunn Samvirkeleg

Avd. 1 — Telf. 229
Avd. 2 — Telf. 180.

M. M. IVERSEN

Etb. 1916.
— MØBELFORRETNING —
Snekker-, tapetser- og malerverksted.
V. Porsgrunn. Tlf. 508.

Dame og Herre klipp	Vestsidens Herrefrisør tidl. W. Berg Henriksen Fagmessig arbeide ALFRED WINJE	Vask og Føhn Massasje
------------------------------	---	--------------------------------

Kr. Knudsen & Co

DROGERI, FARVEHANDEL og
PARFYMERI
Telef. 571. V. Porsgrunn.

Frisk frukt for familien — hele året.

Magne Johansen

Spesialforretning for frukt- og grønnsaker.
Tlf. 399, Porsgrunn.

Bjarne Gordon Wright

Porsgrunn.
Tlf. 498.

Aut. Rørleggerforretning

I. L. Dyraas

Tlf. 237

Brød gir styrke — Kaker gjør fest

SOLID SKOTOY

hos

H. J. HALS

Storgt. 136.
Tlf. 699.

Hj. Hermansens efft.

Tlf. 284.

— ALT I KOLONIAL —

Les sportssiden i

Andr. Aasland

JERNVAREFORRETNING
— SPORTSARTIKLER —

O. Braarud

Kjøtt- og Pølseforretning
Øst og vest
Telefoner: 156 — 157 k — 257.

Alle ur-reparasjoner utføres med garanti.
Hurtig levering.

Godt utvalg i lenker og remmer

Urmaker **Hj. Bjåland Johannesen**
Storgt. 109